

μισμοῦ, λογαριάζεται δτι τούλαχιστον ἐν τεσσαρεσκαιδέκατον πάσης γενεᾶς ἀνθρώπων ἡθελε χάνεσθαι ἀπὸ τὸ Θανατηφόρον μόλυσμα τῶν Εὐλογιῶν· ἀλλ' δτι, ἢν ὁ ἐνοφθαλμισμὸς ἐνηργεῖτο γενικῶς, ἡ θνησίς δὲν ἡθελε συμποσοῦσθαι εἰς ἓνα πρὸς ἐβδομήκοντα τῶν ἐνοφθαλμιζομένων· ὑπὸ δὲ τὴν ἐπιρροὴν τοῦ διὰ τῆς δαμαλίδος ἐνοφθαλμισμοῦ, μόλις ἀποθνήσκει ἔνας εἰς πολλὰς ἔκατοντάδας τῶν οὕτω θεραπευομένων.

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ ΠΕΡΙ ΓΕΩΡΓΙΟΥ Γ'.

Ο ΒΑΣΙΛΕΤΣ τῆς Ἀγγλίας, Γεώργιος Γ', διώρισε ποτὲ νὰ οἰκοδομήσωσι τάφον ἑαυτοῦ καὶ τῆς οἰκογενεῖς του· ἔφερε λοιπὸν τὸ σχέδιον ὁ ἀρχιτέκτων, καὶ συνωμίλησαν περὶ αὐτοῦ ἵκανὴν ὥραν· τέλος δὲ, ὁ ἀρχιτέκτων εὐχαρίστησεν εἰς τὸν μονάρχην διὰ τὴν συγκατάβασιν· καὶ συγχρόνως εἶπεν, ‘Ἐτόλμησα νὰ πολυλογήσω καὶ νὰ φανω τόσον ὄχληρὸς εἰς τὴν ὑμετέραν Μεγαλειότητα, ὥστε νὰ μὴν εὐρεθῶ ἡναγκασμένος καὶ πάλιν νὰ ἀναφέρω τὴν λυπηρὰν ταύτην ὑπόθεσιν.’ ‘Κύριε, ἀπεκρίθη ὁ βασιλεὺς, ‘σὲ παρακαλῶ νὰ μὲ ἀναφέρης τὴν ὑπόθεσιν ταύτην ὅσάκις Σέλεις· δο' ἐμὲ ἡ κτίσις τάφου διὰ τὸ νεκρὸν μου σῶμα εἶναι πρᾶγμα ὅχι ὀλιγώτερον εὐχάριστον περ' ὁ καλλωπισμὸς παλατίου διὰ τὴν ἀγαλλίασιν καὶ τέρψιν μου ἐνῷ ζῶ. “Ἄν ὁ Θεὸς εὐδοκήσῃ νὰ γένωσιν αἱ ἡμέραι τῆς ζωῆς μου ἐννενήκοντα ἡ καὶ ἔκατὸν χρόνοι, εὐχαριστοῦμαι ἀλλ' ἂν εὐδοκήσῃ ν' ἀποδάνω καὶ ἀπόφε, προθύμως ὑποκλίνω εἰς τὸ Σέλημά του.'

Η ΑΝΟΙΞΙΣ.

Ω ΖΩΟΓΟΝΕ ἄνοιξις, χαριεστάτη ὥρα,
Νεότης τοῦ ἐμαινοῦ, τῆς φύσεως διώρα !
Οἱ εὐκρατεῖς σου ζέφυροι, ὡς ἐκλεκτοὶ ζωγράφοι,
Πολυνειδῶς ἐποίκιλαν τὸ δροσερὸν χωραφί.
Μοσχοβολεῖ ἥδησμος, βασιλικὸς μυρίζει,
Εἰς τὸν ἀέρα φέρεται, καὶ τὸν ὀρωματίζει.
‘Ο οὐράνος ἐγέλασεν, ἡ θάλασσα ἐχάρη,
Θεία φαιδρότης πρόδηλος εἰς ὅλα ἐνεσπάρη.
Οἱ ναῦται εἰς τὰ πλοιά των τὴν ἄγκυραν ἐπήραν,
Κ' εντυχώς ἀμενιζούντες, ἀσμένως παιζούν λύραν.

ΟΜΟΥ Βασίζουν ἡ πολιτεικὴ καὶ ἡ θρησκευτικὴ ἐλευθερία· δπου ἡ μία ὑπάρχει, ἔκει τῶν ἀδυνάτων καὶ ἡ ἄλλη νὰ μὴ γεννηθῇ. Κάνεν εἶδος δεσποτισμοῦ δὲν εἶναι τόσον ἐντελεῖς, δσον τὸ ἐπιβάλλον ἐκκλησιαστικὸς ὡς καὶ πολιτικὸς περιορισμούς.

ΑΠΟ τὴν μοναξίαν τοῦ σπουδαστηρίου ἔξαπέστειλάν τινες ἀκτίνας νοεροῦ φωτὸς, αἴτινες ἐτάραξαν αὐλάς, καὶ βασίλεια ἐπανεστάτησαν· ὡς ἡ σελήνη, ἦτις, μολονότι μακρὰν ἀπέχουσα τοῦ ὠκεανοῦ, καὶ λάμπουσα ἐπ' αὐτοῦ μὲ γαλήνιον καὶ ἡρεμον φῶς, εἶναι δμως ἡ πρωταίτιος δλων ἐκείνων τῶν ἀμπωτίδων καὶ πλημμύρων, αἴτινες ἀδιακόπως ταράττουν τὸν ἀνήσυχον κόσμον τῶν ὑδάτων.

ΟΙ ΘΗΣΑΥΡΟΙ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ.

ΟΤΑΝ στοχασθῶμεν πόσων εἰδῶν πράγματα περιέργα ἐθησαύρισεν ὁ ὠκεανὸς εἰς τὸ διάστημα παντὸς ναυτικοῦ πολέμου ἐκ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι τῆς σήμερον, αὐξάνει μεγάλως ἡ ἴδεα μας περὶ τοῦ πλήθους τῶν ἀφινομένων ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου διαρκῶν τῆς ἐργασίας αὐτοῦ ὑπομνημάτων. Ἐπὶ τοῦ ἐσχάτου Εύρωπαικοῦ πολέμου, τριάκοντα δύο Βρετανικὰ πλοῖα τῆς γραμμῆς κατεποντίσθησαν εἰς τὸ διάστημα εἰκοσιδύο χρόνων, ἔκτος ἐπτὰ πλοίων τῶν πεντήκοντα κανονίων, ὅγδοοκοντα ἔξι φρεγατῶν, καὶ πλήθους μικροτέρων καραβίων. Κατὰ τὸ αὐτὸν χρόνον διάστημα ἡφανίσθησαν σχεδὸν ἔξι ὀλοκλήρους οἱ στόλοι τῶν ἄλλων Εύρωπαικῶν δυνάμεων, τῆς Γαλλίας, Ὁλλανδίας, Ἰσπανίας, καὶ Δανίας, ὥστε τὸ σύνολον τῆς ζημίας αὐτῶν πρέπει πολλὰς φοράς νὰ ὑπερβῇ τὴν ζημίαν τῆς Μεγάλης Βρετανίας. Εἰς ἔκαστον ἀπὸ τὰ πλοῖα ταῦτα ὑπῆρχαν σειραὶ κανονίων, κατεσκευασμένων ἀπὸ σίδηρον καὶ χαλκὸν, εἰς πολλὰ δὲ ἡτο σημειωμένος ὁ καιρὸς καὶ τόπος τῆς κατασκευῆς των, μὲ γράμματα μεταλλόχυτα. Εἰς ἔκαστον ἡσαν νομίσματα χάλκινα, ἀργυρᾶ, πολλάκις δὲ καὶ πάμπολλα χρυσᾶ, ἀρμόδια νὰ χρησιμεύσωσιν ὡς ἀξιόλογα ιστορικὰ ὑπομνήματα· εἰς ἔκαστον ἡσαν ἀπειροειδῆ ἐργαλεῖα τῶν τεχνῶν τοῦ πολέμου καὶ τῆς εἰρήνης, πολλὰ ὑάλινα καὶ κεράμεια, δυνατὰ ὥστε νὰ διαρκέσωσιν ἀπροσδιορίστους αἰῶνας, δταν ἀπαξί ἀφαιρεθῶσιν ἀπὸ τὸν μηχανικὴν ἐνέργειαν τῶν κυμάτων, καὶ χωδῶσιν ὑπὸ σωρὸν ὅλης ἀποκλειόσης τὴν καταβιβρωσκουσαν τοῦ ὄδατος ἐνέργειαν. Ἄλλα δὲν πρέπει διόλου νὰ φανταζώμεθα, δτι τοῦ πολέμου ἡ λύσσα συντελεῖ μᾶλλον παρὰ τοῦ ἐμπορίου τὸ εἰρηνικὸν πνεῦμα εἰς καταπονισμοὺς καὶ εἰς ναυάγια.

‘Απὸ ἐξέτασιν τῶν καταλόγων τοῦ Lloyd, ἐκ τοῦ 1793 μέχρι τῆς ἀρχῆς τοῦ 1829, ἐφάνη ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν Βρετανικῶν μόνον πλοίων, δσα ἐχάθησαν εἰς αὐτὴν τοῦ χρόνου τὴν περίοδον, ἐσυμποσοῦτο, κατὰ μέσον δρον, εἰς ἐν ἥμισυ τὴν ἡμέραν. Ἀπὸ τὰ πεντακόσια πεντήκοντα ἐν πλοῖα τοῦ βασιλικοῦ ναυτικοῦ, δσα ἔχασεν ἡ Ἀγγλία κατὰ τὴν προειρημένην περίοδον, μόνον ἔκατὸν ἑξήκοντα ἡλώθησαν ἡ ἐφάρησαν ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ, τὰ δὲ λοιπὰ ἐπεσαν εἰς τὴν ξηράν, ἡ κατεποντίσθησαν, ἡ ἐκάπησαν κατὰ συμβεβήκος—δεῖγμα τοῦτο ἀξιοσημείωτον, ὅτι τοὺς κινδύνους τοῦ ναυτικοῦ πολέμου, δσον καὶ ἄν ἦναι μεγάλοις, τοὺς ὑπερβαίνουν οἱ ἐκ τῆς τρικυμίας, τῆς Συέλλης, τῶν ὑπηρῶν, καὶ ἄλλων δεινῶν τῆς θαλασσοπολίας. Ἐκατομμύρια διστήλων καὶ ἄλλων νομισμάτων κατεβυθίσθησαν ἐνίστε μεδ' ἐνὸς μόνου πλοίου· ἐπὶ δὲ τούτων, ὅταν τύχωσι περιτυλιγμένα εἰς μήτραν ικανὴν νὰ προφυλάξῃ εὐτὰ ἀπὸ χημικὰς μεταβολὰς, θέλουν μένειν ἐγγεγραμμέναι πολλὰς εἰδῆσεις ιστορικῶς ἀξιόλογοις, καὶ διαρκέσειν αἰῶνας ἀπροσδιορίστους. Εἰς πᾶν μέγα πλοῖον, πρὸς τούτοις, ὑπάρχουν τίμιαι τινες πέτραι δεμέναι εἰς σφραγίδας, εἰς

δικτυλίδια, καὶ εἰς ἄλλα χρήσιμα ἢ κοσμητικὰ σκεύη, ἐκ τῶν σκληροτέρων οὐσιῶν τῆς φύσεως συνιστάμενα· ἐπὶ τῶν πετρῶν αὐτῶν εἰναι γεγλυμένα γράμματα καὶ διάφοροι εἰκόνες· τὰς δὲ γλυφὰς ταύτας ἐμποροῦν νὰ διατηρήσωσιν, ὅταν ἡναὶ κεκρυμμέναι εἰς ὑποβρύχια στρώματα, ὅσον καιρὸν ὁ κρύσταλλος διατηρεῖ τὸ φυσικὸν του σχῆμα.

Τώντι, λάφυρα ἐκ παντὸς αἰῶνος καὶ παντὸς ἔθνους, πολλὰ καὶ πολυτελῆ, ἔχει κεκρυμμένα εἰς τὰ βάθη του ὁ ὥκεανὸς, μαρτύρια εἰς μέλλοντας ἀπομεμακρυσμένους αἰῶνας τῶν ἐπὶ γῆς προϋπαρξάντων.

ΗΜΙΜΑΘΕΙΑ.

ΜΑΘΗΜΕΝΟΙ εἰς τὰ θυμιάματα καὶ τὰς προσκυνήσεις τῆς ἀπαίδευσίας δλίγοι τινὲς κακῶς γραμματισμένοι ἀλαζόνες, σπουδάζουν νὰ διώξωσι τὴν φιλοσοφίαν, μόνην ἰκανὴν νὰ δεῖξῃ τὴν ὄρθὴν μέθοδον τῆς παιδείας, ποτὲ μὲν αὐτὴν κατηγοροῦντες ὡς ἐναντίαν τῆς Θρησκείας, ποτὲ δὲ τοὺς ἐπαινέτας αὐτῆς κηρύττοντες ὡς ἀδρήσκους. Δὲν ἡθελαν εἰσθαι εὐτυχέστεροι καὶ τιμώτεροι ἄνδρες, ἐὰν ὅμοι μὲ τὴν ἀπαίδευσίαν εἰχαν καὶ τὰ ἡθη τοῦ Βολιστινοῦ ἱερέως, ὅστις ἔδειξεν ὅτι δλιγάτερον κακὸν εἶναι ἡ ἀμάθεια παρὰ τὴν ὁποίαν αὐτοὶ ἐδιδάχθησαν κακὸν καὶ ἀμέθοδον παιδείαν;

Εἶναι, φίλε, βέβαιον, ὅτι μεταξὺ τῶν ἀπαίδευτων εὐκολώτερον εύρισκει τις ἀνθρώπων χρηστὸν, παρὰ τῶν ὅσοι χωρὶς μέθοδον ὄρθὴν ἐπαιδεύθησαν. Τὸ αἴτιον εἶναι ὅτι ὁ παντάπασιν ἀπαίδευτος ὅμοιαζει τὸν παντάπασι τυφλὸν· καὶ, ἀν ἡ φύσις δὲν τὸν ἔκτισεν δλότελα ἡλίθιον, φεβούμενος τὴν πτῶσιν, ἡσυχάζει εἰς τὸ σκότος. Ἐξεναντίας, ὁ κακὸς καὶ ἀμεθόδου παιδείας μέτοχος, φανταζόμενος ὅτι βλέπει πλέον τῶν ἄλλων, τολμᾶ νὰ περιπατῇ καὶ εἰς αὐτὴν τὴν σκοτίαν. Ἐάν κατὰ δυστυχίαν κρατῇ εἰς τὰς χειρας καὶ βακτηρίαν, συντρίβει ὅτι τὸν ἀπαντήσῃ, νομίζων ὅτι εἶναι περικυκλωμένος ἀπὸ παντὸς εἰδούς καὶ πάσης μορφῆς δαιμονας, χωρὶς κἄν νὰ ὑποπτεύεται, ὅτι ἀρρώστει ἡ κεφαλή του, καὶ οἱ δαιμονες δὲν εἶναι περύγυρα, ἀλλὰ κατοικοῦν εἰς αὐτὴν του τὴν ψυχήν.—ΚΟΡΑΗΣ.

ΤΑ πλούτη μᾶς ἐνισχύουν ν' ἀγαθοποιῶμεν ἀλλὰ, διὰ νὰ πράττωμεν τὸ ἀγαθὸν μὲ κοσμιότητα καὶ χάριν, χρειάζεται τι, τὸ ὅποιον ὁ πλοῦτος δὲν παρέχει· ἀκόμη καὶ τὰ πλέον οὐτιδανὰ πράγματα ἐμποροῦν νὰ χαρίζωνται εἰς τρόπον, ὥστε νὰ μὴ φαίνωνται οὐτιδανά. Οἱ Μεγαρεῖς ἐποιτογράφησαν τὸν Ἀλέξανδρον· τοιαύτη προσφορὰ ἔκαμε τὸν κοσμοκράτορα νὰ μειδιάσῃ· ἀλλ ἐδέχθη εὐγνωμόνως τὸ τεκμήριον τοῦτο τοῦ σεβασμοῦ των, ἀφοῦ ἔμαθεν ὅτι οὐδένα ποτὲ εἰχαν τιμῆσεν οὕτως εἰμὴ τὸν Ἡρακλέα καὶ αὐτὸν.

ΓΠΑΡΧΟΥΝ τινὲς, τῶν ὅποιων καὶ οἱ ἔχθροι εἶναι ἀξιολύπητοι, καὶ οἱ φίλοι πολὺ μᾶλλον.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΓΥΠΩΝ.

ΚΑΤΑ τὴν γνώμην πολλῶν, τὰ ζῶα ἐμποροῦν νὰ φανερόνωσιν εἰς ἄλληλα τοὺς διαλογισμούς των. “Οτι μὲν ἐκφράζουν γενικὰ αἰσθήματα, εἶναι βεβαιότατον· πᾶν ζῶον, ἦχον προφέρον, ἔχει ἄλλην φωνὴν διὰ τὴν εὔχαριστησιν, καὶ ἄλλην διὰ τὸν πόνον. Οἱ λαγωνικοὶ εἰδόποιοι οὗνται συναλλήλως ὅταν ὀσφρανθῆσοι κυνήγιον· ἡ ὄρνις καλεῖ τοὺς νεοσσοὺς κλώζουσα, καὶ προφυλάττει αυτοὺς ἀπὸ κίνδυνον ἀνακράζουσα.

Παρετηρήθη ὅτι μεταξὺ τῶν ἀλόγων ζῶων τὰ πτηνὰ ἔχουν τὴν ποικιλωτέραν φωνήν· τώντι, διὰ νὰ κοινοποιῶσι τὰς δλίγας χρέας τοῦ ἐνστιγματικοῦ βίου των σχεδὸν ἐξαρκεῖ τῶν ἦχων αὐτῶν ἡ ποικιλία. Εἰς τὰς κραυγὰς τῶν πτηνῶν ἡ περιρργεία ἢ μᾶλλον ἡ δεισιδαιμονία ἐστάθη πάντοτε προσεκτική· πολλοὶ ἐσπούδασαν τὴν διάλεκτον τοῦ πτερωτοῦ φύλου, καὶ τινες μάλιστα ἐκαυχήθησαν ὅτι ἐνέουν αὐτήν.

Οἱ ἐμπειρότεροι ἡ θαρραλεώτεροι διερμηνεύνται τῆς τῶν ὄρνιθων συνομοιλίας εὐρέθησαν κοινῶς μεταξὺ τῶν φιλοσόφων τῆς Ἀνατολῆς, εἰς χώραν, ὅπου ἡ γαλήνη τοῦ ἀέρος καὶ ἡ γλυκύτης τοῦ κλίματος ἐλκύουσι πολλάκις εἰς ἄγρους καὶ εἰς δάση τοὺς ἀνθρώπους. Ἀλλὰ τὸ γινόμενον εἰς τινας τόπους ἀπὸ ἴδιαιτέρων εὐκαιρίαν ἐμπορεῖ νὰ γένῃ ἀλλαχοῦ ἀπὸ ἴδιαιτέρων ἐπιμέλειαν.

Βοσκὸς τῆς Βοεμίας, μαρκὸν χρόνον εἰς τὰ δάση διατρίψας, ἔμαθε τὴν γλῶσσαν τῶν πτηνῶν· τούλαχιστον, μετὰ πλείστης πεποιθήσεως διηγεῖτο πολλάκις τὰ ἐφεξῆς, τῶν ὅποιων ὅμως ἀφίνομεν τὴν ἀξιοπιστίαν εἰς τὴν κρίσιν τῶν πεπαιδευμένων. ‘Ἐνω,’ λέγει, ‘ἐκαθήμην ἐντὸς κοίλης πέτρας, βλέπων τὰ εἰς τὴν κοιλάδα βόσκοντα πρόβατά μου, ἤκουσα δύο γύπας ἀμοιβαδὸν κράζοντας ἐπὶ τῆς κορυφῆς βράχου. ’Αμφοτέρων αἱ κραυγαὶ ἦσαν πρόδυμοι καὶ σπουδαῖαι. Περιέργεια μὲν ἔκυριευσεν ἀμέσως, καὶ παραιτήσας δι’ δλίγην ὥραν τὴν φροντίδα τοῦ ποιμνίου μου, ἀνέβην βραδέως καὶ σιωπηλῶς ἀπὸ κρημνοῦ εἰς κρημνὸν, μεταξὺ τῶν θάρμων κεκρυμμένος, ἐωσοῦ εὐρῆκα κοιλότητα, ὅπου ἡδυνάμην καθῆμενος ν' ἀκούω χωρὶς μῆτε νὰ ἐνοχλῶμαι, μῆτε νὰ ἐνοχλῶ.

‘Μετ’ δλίγον ἐβεβαιώθη ὅτι ἔμελλα νὰ πληρωθῶ καὶ διὰ τὸν κόπον μου· διότι μία γὺψ, μὲ ἡλικίαν καὶ φρόνησιν, καθημένη ἐπὶ τινος γυμνῆς ἄκρας, ἐδίδασκε τοὺς περιεστῶτας νεοσσοὺς τίνι τρόπῳ νὰ πορίζωνται τὰ ἀναγκαῖα, μὲ τὸ τελευταῖον τοῦτο μάθημα προετοιμάζουσα τοὺς φιλτάτους υἱοὺς καὶ Συγατέρας της νὰ ἐξέλθωσιν ἐλεύθεροι καὶ αὐτεξούσιοι εἰς τὰ ὄρη καὶ τοὺς οὐρανούς.

‘Τέκνα μου,’ εἶπεν ἡ γὺψ, ‘αἱ παραγγελίαι μου τόσον δὲν σᾶς χρειάζονται, ἐπειδὴ καλῶς γνωρίζετε τὰς πράξεις μου· μὲ δὲτε ν' ἀρράξω τὴν ὄρνιθα ἐκ τῆς αὐλῆς τοῦ γεωργοῦ, μὲ δὲτε νὰ πιάνω τὸν λαγωνικὸν εἰς τοὺς θάρμους, καὶ τὸ ἐρίφιον εἰς τὴν βοσκήν· γνωρίζετε πῶς νὰ ἐμπήγετε τοὺς ὅνυχας, καὶ νὰ ισεστα-